

— Ти знайшов останніх двох? — голос у слухавці був сердитим і хрипким, як шини, що їхали по битому склу.

— Ще ні, — відповів добре одягнений чоловік на іншому кінці дроту. — Поки ні. Але віримо, що ми вже близько і вони досі не знають, що на них полюють.

— Ти *віриш*, що майже дістав їх?

— Ну, вони — двоє дідлахів з мільярда, шукати їх — ніби шукати загублені палички для їжі у Китаї.

— І що ти хочеш, щоб я передав правлінню?

— *Нагадай* правлінню, що я вже знайшов п'ятнадцять з сімнадцяти дітей. Я запропонував винагороду мільйон доларів за двох, які ще на волі, залучив хакерів для прочісування інтернету, тож ціла команда слідчих продирається крізь сигнали про їхню локацію по всьому світу. Знайти їх — лише питання часу. Або вони самі втраплять в одну з наших пасток.

— *Час* не на нашому боці, — жорстко відрізав голос. — Ті діти вже занадто дорослі. Ти в курсі, як складно перетворитися в такому віці.

— Я знаю, як ніхто інший, — відповів стильний чоловіча, стукаючи своєю вкритою рубінами ручкою по столу. — Але в мене свої методи. І якщо вони не обернуться, завжди є Камера 25.

— Так. Завжди є Камера 25, — похмуро відповів голос у телефоні після довгої паузи.

Не те щоб я шукав собі проблем. Мені й не треба було. З моїм зростом вони самі знаходили мене. Мене звати Майкл Вей. Історія, яку я хочу вам розповісти, дивна. Вкрай незвична. Це моя історія.

Якби ви зустріли мене на шляху додому зі школи, ви б узагалі не помітили мене. Бо я така ж дитина, як і ви. Я так само ходжу до школи. Наді мною знущаються, як і над вами. Але на відміну від вас я живу в Айдахо. Не питайте мене, до якого штату належить Айдахо. Айдахо *і* є штатом. Те, що більшість людей поняття не має, де знаходиться Айдахо, було однією з причин, чому ми з мамою переїхали сюди — щоб люди не знайшли нас. Але це частина моєї розповіді.

Окрім життя в Айдахо, я відрізняюся від вас ще дечим. По-перше, у мене синдром Туретта*. Ви, либонь, знаєте набагато менше про хворобу Туретта, ніж про Айдахо. Зазвичай, коли хтось на телебаченні вдає, що має синдром Туретта, то вони кричать образливі слова чи гавкають, мов ті пси. Насправді більшість з нас такого не роблять. Здебільшого я занадто часто кліпаю очима. Якщо мені дійсно погано, я прочищаю горло чи видаю звук ковтання. Іноді це боляче.

* Генетичний розлад центральної нервової системи, який характеризується багатьма нервовими скороченнями тіла та щонайменше одним голосовим впродовж дня. — *Тут і далі — прим. пер.*

Іноді діти сміються з мене. Мати синдром Туретта нелегко, але з вами можуть трапитися й гірші речі: наприклад, ваш батько може померти від серцевого нападу, коли вам лише вісім. Повірте мені, ось це набагато страшніше. Я досі не відійшов. Може, й ніколи не переживу це.

Є ще дещо, чого ви про мене не знаєте. Це мій секрет. Щось, що лякає людей сильніше, ніж ви б могли уявити. Ця таємниця — головна причина нашого переїзду до Айдахо. Але, знову ж таки, це все — частина моєї історії. Тож я цілком можу розповісти її вам.

Офіс містера Далстрома — таке саме добре місце для початку, як і всі інші. Або таке ж погане. Річ у тім, що містер Далстром — директор старшої школи Меридіан, в якій я навчаюсь. На мою думку, дев'ятий клас — найгірший період у житті. А зараз я опинився у найнеприємнішому місці цього і так невеселого простору — у кабінеті директора. Я сидів у офісі містера Далстрома, глипаючи, мов навіжений.

Ви вгадаєте, якщо припустите, що я не фанат містера Далстрома, до того ж він констатує очевидне фразами на кшталт «дихати — важливо» чи «рисові хлібці — найкраща їжа всіх часів». Містера Далстрома у Меридіані не любив ніхто, крім міс Дункан, яка керувала хором. У неї на робочому столі було фото директора, на яке вона раз по раз кидала м'який і задумливий погляд. Кожного разу, як містер Далстром підходив до системи оповіщення, вона несамовито стукала своєю паличкою по пюпітру, щоб ми затихли. Після його слів вона червоніла та пітніла і нагадувала, як нам пощастило проходити крізь підступну пустку старшої школи з таким статним і непохитним захисником системи державної освіти.

Містер Далстром скидався на лисе худе опудало чоловіка з випнутим животом. Уявіть вагітного Авраама Лінкольна без бороди та з жовтою перукою замість капелюха і ви складете картинку. На вигляд йому сто

років. Це щонайменше. Коли я був у п'ятому класі, вчитель сказав нам, що найлегший спосіб відрізнити «ПРИНЦИП» (що лежить в основі законів та етики) та «ПРИНЦИПАЛА» (старший посадовець у місті за часів Давнього Риму) полягає у тому, що принципал — твій «ПАЛ»* (себто друг, товариш). Але повірте мені, що містер Далстром ніколи не бачив слова «друг» у назві своєї посади.

Це вже вдруге за місяць мене викликали до його офісу за те, що хтось інший зробив зі мною. Містер Далстром полюбляв карати жертв.

— Здається, ви вже вдруге у моєму офісі цього місяця, — сказав мені містер Далстром з напівзаплющених повік. — Це так, містере Вей?

Це була ще одна риса містера Далстрома — він любив ставити питання, на які вже знав відповіді. Я так до пуття і не розумів, маю я відповідати чи ні. Тобто він знав відповідь, я знав її теж, то в чому прикол? Зрештою, це вже вдруге цього місяця Джек Вранес з друзками зачинили мене у моїй же шафці. Лиш цього разу вони перевернули мене догори дригом і я ледь свідомість не втратив, допоки сторож не відчинив мою шафку та не потягнув мене до директора.

Джеку Вранесу було десь сімнадцять і він досі вчився у дев'ятому класі. Його залишали на другий рік стільки разів, що у нього вже з'явилися права, машина, вуса і татуювання. Він іноді називав себе Шакалом, що було доволі точним описом, позаяк і він, і тварина харчувалися меншими ссавцями. Джек мав

* Тут — гра слів, що означає директора школи.

біцепси розміром зі стиглий флоридський апельсин і не боявся використовувати їх. Він і його посіпаки Мітчел і Вейд дивилися бої без правил, а Джек брав уроки бразильського джиу-джитсу у спортзалі поруч зі школою. Головною метою його життя було битися в октагоні*, де б він міг бити людей за гроші.

— Так і є? — повторив Далстром, досі дивлячись на мене.

Я здригнувся принаймні дюжину разів, перш ніж промовив.

— Але, сер, це не моя провина. Вони запхали мене всередину моєї шафки ногами догори. — Його не особливо зворушив мій стан, тож я продовжив. — Їх було троє і вони набагато більші за мене. Дуже великі.

Мої надії на симпатію розбилися об славнозвісний «смертельний погляд» містера Далстрома. Дійсно, його треба побачити, щоб осягнути. Останньої чверті, коли ми вивчали грецьку міфологію і дійшли до частини про Медузу — жінку-горгону, яка могла перетворювати людей на камінь, дивлячись їм у вічі, — я зрозумів, звідки з'явився містер Далстром. Може, це через синдром Туретта, але я бовкнув: «вона має бути прапрапрапрабабусею містера Далстрома».

Усі засміялися, окрім, власне, містера Далстрома, який обрав саме цей час, щоб зазирнути до нашого класу. Я провів тиждень на позакласних уроках, які не були вже такими поганими, бо принаймні я звільнився від Джека та його зграї, яких ніколи не залишали після уроків, байдуже скільки дітей вони запхали

* Восьмикутний ринг у дисципліні UFC.